

Sygn. akt: III AUa 829/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Padarewska - Hajn (spr.)

Sędziowie: SSA Ewa Chądzyńska

SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Protokolant: stażysta Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2013 r. w Łodzi

sprawy **J. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o wypłatę odsetek,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 5 marca 2012 r., sygn. akt: V U 491/11;

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 829/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Oddział w T. decyzją z dnia 17 marca 2011 roku, odmówił J. M., na podstawie art. 19 i art. 24 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137 poz. 887 ze zm.), wypłaty odsetek od nadpłaconej składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe za rok 2000 i 2001, do której to nadpłaty doszło na skutek przekroczenia rocznej podstawy wymiaru w/w składki.

W odwołaniu od powyższej decyzji J. M. wniósł o zwrot odsetek od nadpłaconych składek.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 5 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w pkt 1 zmienił decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy J. M. prawo do wypłaty odsetek ustawowych od nadpłaty składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe: powstałej w kwietniu 2000 r. za okres od 12 maja 2000 r. do dnia 17 grudnia 2010 r. i powstałej w kwietniu 2001 r. za okres od 11 sierpnia 2001 r. do dnia 10 stycznia 2011 r., a w pkt 2 oddalił odwołanie w pozostałej części i ustalił co następuje:

W 2000 i 2001 roku wnioskodawca był zatrudniony w firmach: E. Polska Sp. z o. o i P.H.P.U. L. E. B. w P.. Płatnicy naliczali i odprowadzali składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe wnioskodawcy. W latach 2000-2001

wnioskodawca w żadnym z zakładów pracy nie złożył oświadczenia o zaprzestaniu potrącania składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe po przekroczeniu rocznej podstawy wymiaru składek. W kwietniu 2000 roku i w kwietniu 2001 roku nastąpiło przekroczenie rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe J. M. z tytułu zatrudnienia w firmie (...) Sp. z o.o. i P.H.P.U L. w P.. Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał zwrotu płatnikowi P.H.P.U L. nadpłaty składek wraz z odsetkami za nieterminowe dokonanie zwrotu. Wnioskodawca otrzymał część nadpłaconych składek sfinansowaną przez niego.

Płatnik składek (...) Sp. z o.o. złożył w ZUS deklaracje rozliczeniowe i raporty za miesiąc kwiecień 2000 roku w dniu 12 maja 2000 roku, a za miesiąc kwiecień 2001 roku w dniu 11 maja 2001 roku.

Pismem z dnia 17 grudnia 2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. zawiadomił płatnika (...) Sp. z o.o. w P. o przekroczeniu rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe J. M. w kwietniu 2000 roku. Następnie pismem z dnia 10 stycznia 2011 roku ZUS zawiadomił tego samego płatnika o przekroczeniu rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe J. M. w kwietniu 2001 roku. Równocześnie w obu pismach ZUS zobowiązał płatnika składek do sporządzenia i przekazania do Zakładu skorygowanych raportów imiennych i deklaracji rozliczeniowej za miesiąc kwiecień 2000 i 2001 roku w terminie 7 dni.

(...) Sp. z o.o. dokonała korekty deklaracji za oba sporne okresy w dniu 13 stycznia 2011 r. i wniosła o zaliczenie nadpłaty na poczet należnych i przyszłych składek. Równocześnie płatnik dokonał zwrotu wnioskodawcy nadpłaty składek w części finansowanej przez niego. Nadpłata składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe wnioskodawcy za miesiąc kwiecień 2000 roku wyniosła łącznie 3.466,32 zł, w tym finansowana przez J. M. - 1.733,16 zł. Nadpłata składek za miesiąc kwiecień 2001 roku stanowiła łącznie kwotę 3.521,38 zł, w tym finansowana przez wnioskodawcę - 1.760,69 zł.

W dniu 26 stycznia 2011 roku J. M. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z wnioskiem o wypłatę odsetek od nadpłaconych składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe za 2000 i 2001 rok. Decyzją z dnia 17 marca 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy zwrotu odsetek z uwagi na brak podstawy prawnej do pozytywnego rozpatrzenia wniosku. Decyzja ta stanowiła podstawę odwołania wnioskodawcy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, iż odwołanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie w przeważającym zakresie. Zdaniem Sądu roszczenie powoda należy ocenić w kontekście regulacji zawartych w art. 19 ustawy z dnia 13 października 1998 roku, według treści obowiązującej w dacie powstania nadpłaty. Sąd zaznaczył, iż roczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe pracowników w danym roku kalendarzowym, zgodnie z art. 19 ust. 1 powołanej ustawy, nie może być wyższa od kwoty odpowiadającej 30 – krotności prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej na dany rok kalendarzowy. Wynagrodzenie to określa ustawa budżetowa, ustawa o prowizorium budżetowym lub ich projekty. W 2000 roku kwota rocznego ograniczenia wynosiła 54.780 zł (M.P. z 1999 r., Nr 41, poz. 640), a w 2001 roku - 62.940 zł (M.P. z 2000 r., Nr 43, poz. 855). Według powyższej zasady płatnik składek przekazuje składki emerytalne i rentowe od danego ubezpieczonego tylko do osiągnięcia wskazanej w art. 19 ust. 1 kwoty granicznej. Jeżeli składki odprowadzane są przez jednego pracodawcę (płatnika składek) ma on pełną możliwość sprawdzenia w każdym czasie wysokości wynagrodzenia pracownika (ubezpieczonego) stanowiącego podstawę wymiaru składek. Inaczej sytuacja przedstawia się, jeżeli do opłacania składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe zobowiązany jest więcej niż jeden płatnik.

Według treści art. 19 ust. 5 ustawy o s.u.s. obowiązującej w dacie powstania pierwszej nadpłaty składek, tj. w kwietniu 2000 roku, w przypadku gdy do opłacania składek za ubezpieczonego, zobowiązany jest więcej niż jeden płatnik, ubezpieczony po przekroczeniu rocznej podstawy wymiaru składek może złożyć oświadczenie o zaprzestaniu potrącania składek, zawiadamiając o tym Zakład za pośrednictwem płatnika. Za skutki błędnego oświadczenia odpowiada ubezpieczony. Równocześnie z treści ust. 6 wynika, że Zakład dokonuje na bieżąco sprawdzenia wysokości rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, przy czym o osiągnięciu kwoty rocznej podstawy wymiaru składek osoby objętej ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym z kilku tytułów, Zakład informuje niezwłocznie tę osobę za pośrednictwem płatników składek.

Sąd podniósł, iż odnosząc te regulacje do stanu faktycznego sprawy w zakresie powstania nadpłaty składek na ubezpieczenie społeczne w związku z przekroczeniem rocznej podstawy wymiaru składek wnioskodawcy w kwietniu 2000 roku, stwierdzić należy, że wnioskodawca nie złożył oświadczenia o zaprzestaniu potrącania składek. Płatnik składek (...) Sp. z o.o. złożył w ZUS deklaracje rozliczeniowe i raporty za miesiąc kwiecień 2000 roku w dniu 12 maja 2000 roku. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie wywiązał się z obowiązków określonych w ust. 4 i 6 art. 19 ustawy o s.u.s. – nie dokonał bieżącego sprawdzenia wysokości rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe wnioskodawcy i nie zawiadomił go za pośrednictwem płatnika składek o przekroczeniu rocznej podstawy wymiaru składek. Dopiero pismem z dnia 17 grudnia 2010 roku Zakład zawiadomił płatnika (...) Sp. z o.o. o przekroczeniu rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe wnioskodawcy.

Podobnie według treści art. 19 ust. 5 powołanej ustawy, obowiązującej w dacie powstania drugiej nadpłaty składek, tj. w kwietniu 2001 roku, w przypadku gdy do opłacania składek za ubezpieczonego, zobowiązany jest więcej niż jeden płatnik, ubezpieczony po przekroczeniu rocznej podstawy wymiaru składek może złożyć oświadczenie o zaprzestaniu potrącania składek, zawiadamiając o tym Zakład za pośrednictwem płatnika. Za skutki błędnego oświadczenia odpowiada ubezpieczony. Równocześnie z treści ust. 6 wynika, że Zakład dokonuje na bieżąco sprawdzenia wysokości rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, przy czym, jeżeli osoba objęta jest ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym z kilku tytułów, sprawdzenia rocznej podstawy wymiaru składek Zakład dokonuje nie później niż w ciągu 3 miesięcy od dnia otrzymania imiennych raportów miesięcznych lub deklaracji rozliczeniowej (ust. 6a). W myśl ust. 6b, jeżeli w wyniku takiego sprawdzenia Zakład stwierdzi opłacanie składek od nadwyżki ponad kwotę rocznej podstawy wymiaru, informuje o tym niezwłocznie płatników składek oraz ubezpieczonego za pośrednictwem płatników składek.

Odnosząc z kolei te regulacje do powstania nadpłaty składek na ubezpieczenie społeczne w związku z przekroczeniem rocznej podstawy wymiaru składek wnioskodawcy w kwietniu 2001 roku, zdaniem Sądu stwierdzić należy, że wnioskodawca także nie złożył oświadczenia o zaprzestaniu potrącania składek. Z kolei płatnik składek (...) Sp. z o.o. złożył w ZUS deklaracje rozliczeniowe i raporty za miesiąc kwiecień 2001 roku w dniu 11 maja 2001 roku. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie wywiązał się z obowiązków określonych w ust. 6, 6a i 6b art. 19 ustawy o s.u.s., nie dokonał sprawdzenia wysokości rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe wnioskodawcy w terminie 3 miesięcy od otrzymania imiennych raportów i deklaracji rozliczeniowej. Nie zawiadomił ani płatnika, ani wnioskodawcy za pośrednictwem płatnika składek o opłaceniu składek od nadwyżki ponad kwotę rocznej podstawy wymiaru składek. Dopiero pismem z dnia 10 stycznia 2010 roku Zakład zawiadomił płatnika (...) Sp. z o.o. o przekroczeniu rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe wnioskodawcy. A zatem zdaniem Sądu w świetle zebranego materiału dowodowego i na podstawie powołanych wyżej przepisów stwierdzić należało, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za niedopełnienie obowiązków w zakresie sprawdzenia rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe wnioskodawcy w 2000 i 2001 roku i zawiadomienia płatników składek i wnioskodawcy o takim przekroczeniu.

Zgodnie z § 8 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z dnia 18 grudnia 1998 r. (Dz.U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.) obowiązującym w dacie powstania nadpłat składek wnioskodawcy, Zakład zwraca składki obliczone i przekazane od nadwyżki ponad kwotę ograniczenia w terminie 30 dni od stwierdzenia przekroczenia. Podkreślić należy, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie tylko nie stwierdził nadpłaty składek, ale także nie dokonał zwrotu nadpłaconych składek i nie zawiadamiając płatnika o przekroczeniu rocznej podstawy wymiaru składek, uniemożliwił mu złożenie wniosku o zwrot nadpłaty.

Tryb postępowania przy zwrocie nadpłaconej składki na ubezpieczenie społeczne wynikający z § 8 powołanego rozporządzenia nie wyłączał wydania stosownej decyzji przez Zakład w przedmiocie ustalenia wymiaru składki, czy też zaniechania jej poboru. Zaniedbując swoje obowiązki ZUS takiej decyzji nie wydał, nie wystosował żadnego zawiadomienia do ubezpieczonego i płatnika składek, do którego zobowiązany był na podstawie obowiązującego przepisu art. 19 ustawy o s.u.s. Równocześnie przez okres dziesięciu lat korzystał z kwot nadpłaconych składek.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, w ocenie Sądu Okręgowego zachodzą okoliczności uzasadniające odpowiedzialność ZUS za niedopełnienie obowiązków w zakresie powstałej nadpłaty składek na ubezpieczenie społeczne, skutkujące zasądzeniem odsetek na rzecz wnioskodawcy. Zgodnie z art. 85 ustawy o s.u.s. organ rentowy odpowiada za opóźnienie w ustalaniu i wypłacie świadczeń w sytuacji, gdy opóźnienie to jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność. Brak informacji w zakresie powstałej nadpłaty składek przez okres 10 lat stanowi rażące naruszenie obowiązków przez ZUS, zatem zaistniała sytuacja jest skutkiem błędu organu rentowego, bowiem nastąpiła na skutek okoliczności, za które organ ten ponosi odpowiedzialność, a zatem organ rentowy zobowiązany jest do zapłaty odsetek.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją organ rentowy wnosząc o jego zmianę i oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu. Strona skarżąca zazrucila rozstrzygnięciu sądowemu: naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 19 ust. 6 ustawy z 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 205, poz. 1585, ze zm.) poprzez przyjęcie za datę powstania nadpłaty składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe: za miesiąc kwiecień 2000 r. - kwietnia 2000 r. oraz za miesiąc kwiecień 2001 r. - kwietnia 2001 r., podczas gdy za datę powstania nienależnie opłaconych składek za miesiące: kwiecień 2000 r. oraz kwiecień 2001 r. należy przyjąć datę otrzymania przez organ rentowy imiennego raportu miesięcznego korygującego i deklaracji rozliczeniowej korygującej, tj. 13.01.2011 r.,
- art. 24 ust. 6e ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez naliczenie odsetek za zwłokę od nienależnie opłaconych składek za kwiecień 2000 r. oraz kwiecień 2001 r., podczas gdy brak jest podstawowej przesłanki niezbędnej do naliczenia takich składek, a mianowicie płatnik składek nie złożył wniosku o zwrot nienależnie opłaconych składek za w/w okresy, a jedynie wniosek o zaliczenie powstałej nadpłaty na poczet bieżących składek,
- art. 24 ust. 6f ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez uznanie legitymacji wnioskodawcy w zakresie złożenia wniosku o zwrot nienależnie opłaconych składek, podczas gdy w przedmiotowej sprawie wnioskodawca nie ma prawa do złożenia takiego wniosku, bowiem płatnik składek istnieje i w zakresie przedmiotowej nadpłaty złożył wniosek o zaliczenie jej na poczet bieżących składek.

W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy stwierdził, iż Sąd Okręgowy wydając zaskarżony wyrok wskazał, że roszczenie wnioskodawcy należy ocenić w kontekście regulacji zawartych w art. 19 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, według treści obowiązującej w dacie powstania nadpłaty, za którą Sąd Okręgowy błędnie przyjął datę zapłaty składki należnej za miesiące: kwiecień 2000 rok oraz kwiecień 2001 rok. Tymczasem składka uiszczona za kwiecień 2000 roku oraz kwiecień 2001 roku za wnioskodawcę w dacie ich zapłaty, tj. odpowiednio w dniu 12.05.2000 r. oraz 11.05.2001 r. nie nosiła jeszcze znamion nadpłaty, tj. nienależnie opłaconej składki, bowiem wówczas była to składka należna. O nienależnie opłaconych składkach można mówić dopiero, zdaniem strony skarżącej, od daty otrzymania przez ZUS imiennego raportu miesięcznego korygującego i deklaracji rozliczeniowej korygującej. Zgodnie bowiem z art. 19 ust. 6a zd. 2 ustawy systemie ubezpieczeń społecznych za datę stwierdzenia nienależnie opłaconych składek uważa się datę otrzymania przez ZUS imiennego raportu miesięcznego korygującego i deklaracji rozliczeniowej korygującej. W tej bowiem dopiero dacie możliwe jest stwierdzenie, że składki zostały nienależnie opłacone. Skoro zatem płatnik składek (...) Sp. z o.o. złożył w ZUS deklaracje rozliczeniowe i raporty korygujące za miesiąc kwiecień 2000 r. oraz kwiecień 2001 r. - w dniu 13.01.2011 r., to procedura związana ze zwrotem nienależnie opłaconej składki mogła zostać uruchomiona dopiero w tych datach (po faktycznym stwierdzeniu przez organ rentowy niezależnie opłaconych składek).

A zatem organ rentowy podniósł w apelacji, iż z powyższych względów, wbrew stanowisku Sądu I instancji, w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdują przepisy obowiązujące w dacie powstania nadpłaty składek za ubezpieczenia emerytalne i rentowe z tytułu zatrudnienia wnioskodawcy w firmie (...) Sp. z o.o., tj. w dniu 13.01.2011 r. Powołując się na treść regulacji zawartych w art. 19 ust. 6a, art. 24 ust. 6a, 6c, 6d, 6e ustawy systemowej organ

rentowy podniósł, iż zgodnie z tymi przepisami naliczenie odsetek za zwłokę jest możliwe jedynie w sytuacji, gdy płatnik składek złoży wniosek o zwrot nienależnie opłaconych składek oraz gdy składki te nie zostaną zwrócone w terminie 30 dni od wpływu wniosku. Skoro zatem w przedmiotowej sprawie płatnik składek - (...) Sp. z o.o. nie złożył wniosku o zwrot nienależnie opłaconych składek, natomiast zgodnie z jego dyspozycją z dnia 17.01.2011 r. nadpłata wynikająca z przekroczenia rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe za lata 2000 - 2001 w wysokości 6.721,27 zł. została zaliczona na poczet bieżących składek za miesiąc grudzień 2010 r., brak jest możliwości naliczenia odsetek za zwłokę.

Jednocześnie organ rentowy podnosi, iż ubezpieczony może złożyć wniosek o zwrot nienależnie opłaconych składek wyłącznie w przypadku braku płatnika składek lub jego następcy prawnego, o czym stanowi art. 24 ust. 6f ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Sytuacja taka nie ma natomiast miejsca w przedmiotowej sprawie, bowiem w zakresie nadpłaconych składek istniejący płatnik złożył wniosek o zaliczenie ich na poczet bieżących składek, co jednoznacznie wyklucza legitymację wnioskodawcy do wystąpienia z wnioskiem o zwrot tej nadpłaty.

A zatem wnioskodawca nie ma prawa do wypłaty ustawowych odsetek od nadpłaty składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe powstałej w kwietniu 2000 roku oraz w kwietniu 2001 roku.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przez Sąd I instancji, w zaistniałym stanie faktycznym, wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego oraz zastosowania przez Sąd Okręgowy przepisów nie obowiązujących w prawidłowej dacie stwierdzenia nadpłaty w szczególności rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. W sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (cyt. wyżej) zasługują na uwzględnienie.

Procedura zwrotu nienależnie opłaconych składek oraz zasad rozliczania składek została bardzo szczegółowo uregulowana w art 19 i art. 24 ustawy systemowej. Zgodnie z art. 19 ust. 6a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych do składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe opłaconych po przekroczeniu rocznej podstawy wymiaru składek stosuje się art. 24 ust. 6a-8. Za datę stwierdzenia nienależnie opłaconych składek uważa się datę otrzymania przez zakład imiennego raportu miesięcznego korygującego i deklaracji rozliczeniowej korygującej. Słuszne jest stanowisko organu rentowego, iż Sąd I instancji w niniejszej sprawie przyjął nieprawidłową datę określającą stwierdzenie nienależnie opłaconych składek. Z pisemnego uzasadnienia orzeczenia wynika, iż Sąd za taką datę przyjął datę opłacenia składek przez płatnika a mianowicie: za kwiecień 2000 r. – datę 12 maja 2000 r. a za kwiecień 2001 r. datę 11maja 2001 r., jako złożenie przez firmę (...) wymaganego w tym przepisie raportu i deklaracji rozliczeniowej. Natomiast jak słusznie podkreślił w apelacji organ rentowy daty te jedynie oznaczały daty wpłaty składek i nie nosiły jeszcze znamion żadnej nadpłaty. A zatem przyjęcie nieprawidłowej daty skutkowało zastosowaniem nieprawidłowej podstawy prawnej w zakresie uzasadnień roszczenia wnioskodawcy przez Sąd I instancji.

Zgodnie z art. 19 ust. 6b dopóki organ rentowy nie dokonał sprawdzenia wysokości rocznej podstawy wymiaru składek, nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek nadpłaty. Natomiast do sprawdzenia takiej rocznej podstawy wymagane było złożenie przez płatnika dokumentów wymienionych w art. 19 6a. Natomiast o takim przekroczeniu obowiązany był w świetle art. 19 ust. 6, zawiadomić wszystkich płatników wnioskodawca jako ubezpieczony, w sytuacji gdy pozostawał w zatrudnieniu więcej niż u jednego płatnika. A zatem słuszne jest stanowisko organu skarżącego, iż o nienależnie opłaconych składkach można mówić dopiero od daty otrzymania przez ZUS imiennego raportu miesięcznego korygującego i deklaracji rozliczeniowej korygującej. W tej bowiem dopiero dacie możliwe jest stwierdzenie, że składki zostały nienależnie opłacone. Skoro zatem płatnik składek (...) Sp. z o.o. złożył w ZUS deklaracje rozliczeniowe i raporty korygujące za miesiąc kwiecień 2000 r. oraz kwiecień 2001r. - w dniu 13.01.2011 r., to procedura związana ze zwrotem nienależnie opłaconej składki mogła zostać uruchomiona dopiero w tych datach (po faktycznym stwierdzeniu przez organ rentowy niezależnie opłaconych składek).

W myśl art. 24 ust. 6a powyższej ustawy nienależnie opłacone składki podlegają zaliczeniu przez ZUS z urzędu na poczet zaległych lub bieżących składek, a w razie ich braku - na poczet przyszłych składek, chyba że płatnik składek

złoży wniosek o zwrot składek. Zgodnie z dyspozycją art. 24 ust. 6c ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych po stwierdzeniu, że składki zostały nienależnie opłacone, płatnik składek może złożyć wniosek o ich zwrot. Artykuł 24 ust. 6d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych natomiast stanowi, że nienależnie opłacone składki podlegają zwrotowi w terminie 30 dni od dnia wpływu wniosku o zwrot składek. Zgodnie zaś z regulacją zawartą w art. 24 ust. 6e w.w. ustawy jeżeli nienależnie opłacone składki nie zostaną zwrócone w terminie określonym w ust. 6d, podlegają oprocentowaniu w wysokości równej odsetkom za zwłokę pobieranym od zaległości podatkowych, od dnia złożenia wniosku o zwrot nienależnie opłaconych składek. A zatem słuszne jest stanowisko organu rentowego, iż naliczenie odsetek za zwłokę zgodnie z w/w przepisami jest możliwe jedynie w sytuacji, gdy płatnik składek złoży wniosek o zwrot takich składek oraz gdy składki te nie zostaną zwrócone w terminie 30 dni od wpływu wniosku. W pełni uzasadnione jest stanowisko organu rentowego zawarte w apelacji, iż skoro płatnik składek nie złożył wniosku o zwrot nadpłaconych składek, a jedynie złożył wniosek o zaliczenie ich na poczet bieżących składek za grudzień 2010 r., to organ rentowy prawidłowo dokonał tego zaliczenia i brak jest podstaw do wystąpienia roszczenia o odsetki. W szczególności w niniejszej sprawie nie ma żadnych przesłanek do zastosowania przepisu art. 85 ustawy systemowej, jak to uczynił Sąd I instancji, uznając odpowiedzialność organu rentowego. Natomiast słusznie organ rentowy wskazał w apelacji, iż Sąd I instancji w swoim rozstrzygnięciu pominął zupełnie kwestię nie istnienia po stronie wnioskodawcy, uprawnienia do występowania w świetle powołanych przepisów z przedmiotowym roszczeniem bezpośrednio do organu rentowego.

Zgodnie z treścią art. 24 6c wniosek o zwrot nienależnie opłaconych składek składa płatnik składek i to nie później niż w terminie 7 dni od otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 6b. Zgodnie z art. 23 ust. 6f w przypadku braku płatnika składek lub jego następcy prawnego Zakład zawiadamia ubezpieczonego o kwocie nienależnie opłaconych składek w części sfinansowanej przez ubezpieczonego i na jego wniosek zwraca nienależnie opłacone składki. A zatem z treści powyższych przepisów jednoznacznie wynika, iż w sytuacji, gdy istnieje płatnik składek a firma (...) nadal istnieje, wnioskodawca nie jest uprawniony do występowania z przedmiotowym żądaniem.

Z tych wszystkich względów podzielając w pełni zarzuty apelacji, orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.